

bolj na mestu, ko bi dal tak bogataš več v dobre namene? Kako pravi Gregorčič?

Odpri srce, odpri roke,
otiraj bratovske solze,
sirotam olajšuj gorje!

Vidite, to je nekaj vredno. In duševni užitek, ki ga boš imel z dobrimi deli, bo več vreden ko duh tobakov in smrad alkohola.

Ali naj zdaj še razkladamo, koliko škoduje nezmernost zdravju? Mislimo, da ni treba. Preveč bi morali o tem napisati. Prosimo vas samo, da ne pozabite, kar vam povemo tu nazadnje: Zmernost rodi junake, nezmernost pa bedake.

I. K.:

Naš Ivanček in konjiček.

Naš Ivanček ima rad živali. Posebno pa ima rad konja. Odkar mu je oče kupil velikega lesenega konja, se mu je konj še posebno močno priljubil.

Ž njim se igra ves dan. Zjutraj, ko vstane, komaj da ga mati obleče, že je prvi pri konju. Ko ga stroga mamica opozori, da še ni molil jutranje molitvice, hitro privleče konja in voz k posteljici, poklekne v vozek in opravi jutranjo molitev. Mamica mu je namreč rekla, če bo jel opuščati jutranjo molitev, se mu bo gotovo enkrat kaj hudega pripetilo. To si je Ivanček dobro zapomnil. Nikdar zdaj ne pozabi zjutraj moliti. Po molitvi pa reče: »Mamica, danes pa ne bom pal.«

Konja brž vpreže v voziček, sestrice Pavlica mora pa sedeti v voz, on pa vzame v levo roko vajeti, v desnico pa bič in — hi!

Bič je izprva pogosto padal po konjičku. Ko je pa sestrice Ivančku povedala, da za pridnega konja ni treba biča, ga pa Ivanček ne rabi več. Ko je pa vožnje dovolj, pa naloži na voz razne izgrače in jih prevaža iz kraja v kraj. Govori pa s konjem kakor z umnim bitjem. In ko ga konj tako vdano gleda z rjavimi očmi, je Ivanček preverjen, da ga konjiček ume. Dà, prav ponosen je Ivanček, da ima takega konja.

V mraku mu mora pa atek pripovedovati po-vesti; a najljubše so mu takšne — o konju.

Smili se pa našemu Ivančku vsaka žival. Ker je usmiljen do živali, bo gotovo usmiljen tudi do ljudi. In ljudje bodo usmiljeni z njim. »Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje«, je zatrdil sam Bog.

Jernej Popotnik:

Žaba na vrbi.

(Basem)

Na vrbo je prilezla žaba. Še nikoli v življenju ni bila tako visoko. Zato se je od veselja in objestnosti široko napihnila in pričela na vse pretege kvakati, da bi obrnila pozornost nase.

»Kaj se toliko napihuješ, sirota uboga?« jo vpraša oven, pasoč se z ovcami na travniku pod vrbo.